

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **M. M.**, zast. Mgr. Tomaszem Pustówkou, advokátem se sídlem Hrabinská 498/19, Český Těšín, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 8. 2017, č. j. CPR-9144-2/ČJ-2017-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 10. 2017, č. j. 18 A 23/2017 – 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 22. 2. 2017, č. j. KRPT-255665-59/ČJ-2016-070022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdila.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím bylo stěžovateli dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně

některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a zároveň mu byla stanovena doba šesti měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Doba k vycestování z území České republiky mu byla stanovena v délce 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Počátek doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“). Současně mu byla dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

I. Vymezení věci

[3] Předmětem sporu je zejména otázka, zda stěžovatel na území České republiky vykonával závislou práci bez příslušného povolení k zaměstnání, a naplňuje proto podmínky, aby mu mohlo být uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců.

[4] Dle závěrů správních orgánů stěžovatel v období od 11. 5. 2016 do 28. 7. 2016 a poté od 10. 10. 2016 do 9. 11. 2016 vykonával práci pro společnost RD Rýmařov s.r.o., se sídlem ul. 8. května 1191/45, Rýmařov (dále jen „RD Rýmařov“), při výrobě a kompletaci dílů montovaných domků, aniž by mu bylo vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky. Současně měly za prokázané, že tato činnost naplňovala znaky závislé práce dle § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“). Je tedy vyloučeno, aby se jednalo o službu ve smyslu § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).

[5] Stěžovatel tvrdí, že správní orgány nesprávně posoudily právní otázky týkající se povolení k zaměstnání a s tím související splnění podmínek dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení stanoví, že správní vyhoštění se uloží cizinci, který je na území České republiky *zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval*.

[6] Uvádí, že jeho činnost pro RD Rýmařov měla povahu služby dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, a proto nebylo třeba, aby měl povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou nebo modrou kartu, jichž je třeba k výkonu zaměstnání podle zákona o zaměstnanosti.

[7] Ze soudního spisu vyplývá, že Polská republika stěžovateli udělila vízum „D 06“ (č. X), které je platné od 29. 9. 2016 do 15. 9. 2017. Povolení k zaměstnání stěžovatel neměl.

[8] Krajský soud se zabýval otázkou, zda činnost, kterou stěžovatel pro RD Rýmařov vykonával, naplňovala znaky závislé práce. Uvedl, že pod pojmem závislá práce (§ 2

zákoníku práce) se rozumí práce vykonávaná ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Činnost stěžovatele (viz odstavec [4] shora) znaky závislé práce naplňovala (byť šlo o práci dočasnou), což byla oprávněna posoudit sama žalovaná. Dle ustálené judikatury totiž nejde o předběžnou otázku, kterou by musel řešit výhradně inspektorát práce, a není proto důvodem pro přerušení správního řízení.

[9] Krajský soud připomněl, že orgánům Policie České republiky je svěřena pravomoc vydat rozhodnutí o správním vyhoštění cizince mimo jiné i v případě, pokud cizinec vykonává závislou práci, aniž by mu bylo uděleno povolení k zaměstnání na území České republiky. V rámci takového správního řízení je úkolem Policie České republiky zodpovědět otázku, zda cizinec vykonává závislou práci, či nikoli. Správní orgány proto i v nynějším případě postupovaly správně, pokud samy zhodnotily, že se o závislou práci jednalo, a proto mu v souladu s § 119 odst. 1 písm. b) bodem 3. zákona o pobytu cizinců uložily správní vyhoštění.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované

[10] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Dále navrhuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[11] Má za to, že krajský soud i žalovaná nesprávně posoudily výkon jeho činnosti u společnosti RD Rýmařov jako výkon závislé práce, ač se ve skutečnosti jednalo o „přeshraniční“ poskytování služeb dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

[12] Připomíná, že byl zaměstnán u polské společnosti ZBIMAR PLUS, se sídlem Adama Mickiewicza 6, Stryków, která měla s RD Rýmařov uzavřenou smlouvu o spolupráci (dále jen „smlouva o spolupráci“), jejíž podstatou bylo zaškolení zaměstnanců polské společnosti v oblasti technologie dřevostaveb. Na základě této smlouvy bylo několik zaměstnanců ZBIMAR PLUS (včetně stěžovatele) na omezenou dobu vysláno do České republiky.

[13] Nadále tedy vykonával výdělečnou činnost pro ZBIMAR PLUS, byl jí podřízen, plnil její pokyny a vykonával práci na její účet a zodpovědnost. Jeho činnost u RD Rýmařov měla povahu „přeshraniční služby“, a proto mohl být polskou společností do České republiky v souladu s § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti vyslán, aniž by disponoval českým povolením k zaměstnání.

[14] Dále připomíná, že zákon o zaměstnanosti sice výklad pojmu „služba“ neobsahuje, ale z evropského práva i ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie (např. rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C-91/13) vyplývá, že pojem „služba“ je třeba vykládat extenzivně. To dokládá mimo jiné i § 3 písm. a) zákona č. 222/2009 Sb., o volném pohybu služeb, ve znění pozdějších předpisů, který stanoví, že službou je poskytování jakéhokoliv plnění mimo výkon závislé práce, a to zpravidla za úplatu či protiplnění ve

smyslu článku 50 Smlouvy o Evropském společenství; za službu se nepovažuje služba obecného zájmu nehospodářské povahy.

[15] I z této definice je patrné, že pojem služby je třeba chápat široce (viz pojem „jakéhokoliv plnění“), a tudíž se nutně nemusí jednat pouze o poskytnutí plnění za úplatu - peníze, ale může jít i o výměnu dvou vzájemných protiplnění tak, jak tomu je v projednávané věci. Stěžovatel vykonával pro RD Rýmařov určité služby či práce a protihodnotou mu za to bylo proškolení ohledně provádění dřevostaveb. Správní orgány však vykládají pojem „služby“ příliš formalisticky, neboť vyvozují, že pokud smlouva mezi RD Rýmařov a ZBIMAR PLUS používá pojem „zaškolení“, nemůže se jednat o „službu“.

[16] Navíc má za to, že správní orgány překročily své zákonné pravomoci, pokud si učinily vlastní závěr o skutečnosti, zda stěžovatel pracovní činnost pro RD Rýmařov vykonával ve vztahu závislé práce. Tato otázka podle něj náleží do výlučné kompetence příslušného inspektorátu práce.

[17] Nakonec namítá, že krajský soud v řízení nepřipustil důkaz výslechem svědků - Zbigniewa Wejsmana, jednatele ZBIMAR PLUS, a Ing. R. S., výrobního ředitele RD Rýmařov. Navrhovaní svědci mohli krajskému soudu ozřejmit, v čem spočívala spolupráce mezi těmito společnostmi. Není vyloučeno, že by krajský soud po výslechu svědků dospěl k závěru, že činnost stěžovatele pro RD Rýmařov představovala poskytnutí „přeshraniční“ služby ve smyslu § 98 písm. k) zákona o cizincích (zřejmě míněn zákon o zaměstnanosti – pozn. soudu).

[18] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že souhlasí, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Dále se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku, neboť po nezbytném poučení účastníků řízení, předložení spisů a vyjádření žalované ke kasační stížnosti přikročil k samotnému meritornímu posouzení kasační stížnosti. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Stěžovatel uplatňuje kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Ze systematického pohledu je vhodné se nejprve zabývat kasačním důvodem dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku

krajského soudu. Jde o natolik závažnou vadu, že se jí musí Nejvyšší správní soud zabývat z úřední povinnosti, tedy i bez námitky stěžovatele (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Pokud by přitom Nejvyšší správní soud shledal, že napadený rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti, musel by jej z tohoto důvodu zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[23] Povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (§ 54 odst. 2 s. ř. s.) představuje součást práva na spravedlivý proces i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy). Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro závěr, že nebylo vydáno v důsledku libovůle (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nebo ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02).

[24] Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své dřívější judikatuře. Např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, konstatoval toto: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*.“ V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, pak tento soud zaujal názor, že „*nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*.“

[25] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou tedy zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19). S tímto kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25).

[26] K námitce náležitého nevypořádání se s důkazním návrhem na výslech svědků Ing. R. S. a Zbigniewa Wejsmana uvádí Nejvyšší správní soud následující. Krajský soud správně konstatoval, že skutková zjištění, která vyplynula z připojeného správního spisu,

považuje za dostačující a vyčerpávající, a proto nepovažoval za nutné provést výslech navrhovaných svědků. Současně uvedl, že Ing. R. S. byl vyslechnut již dne 9. 11. 2016 Oblastním inspektorátem práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj, a jeho výpověď jím byla posléze zapsána do ručně vyplněného formuláře „*poskytnutí údajů vztahujících se k předmětu kontroly kontrolovanou osobou...*“ (viz č. l. 26 - 27 správního spisu). Výslech Ing. R. S. a Zbigniewa Wejsmana, jejichž smyslem mělo být objasnění spolupráce mezi polskou a českou firmou, proto krajský soud považoval za nadbytečný. Skutková zjištění vyplývající ze správního spisu jsou podle něj dostatečná, aby si mohl učinit závěr, zda stěžovatel poskytoval „přeshraniční službu“, anebo prováděl závislou práci ve prospěch RD Rýmařov (v podrobnostech viz odstavce [28] až [31] níže). Takové vypořádání se s důkazním návrhem považuje Nejvyšší správní soud za zcela dostačující a plně přezkoumatelné.

[27] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že neshledal ani jiný důvod nepřezkoumatelnosti. Krajský soud vyložil, proč považoval žalobu za nedůvodnou, vypořádal se se všemi žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. Vycházel ze správního spisu a informací v něm shromážděných. Jasně zdůvodnil, proč činnost stěžovatele ve prospěch RD Rýmařov naplňovala znaky závislé práce (viz bod [7] tohoto rozsudku) a vypořádal se i s tím, zda jsou orgány Policie České republiky, bez předchozího posouzení orgány inspekce práce, oprávněny učinit si stejný závěr o této otázce. Ani žalované nelze vytknout, že by skutkový základ věci zjistila nedostatečně.

[28] Poté soud přistoupil k posouzení další kasační námitky, ve které stěžovatel uvádí, že nebylo nutné, aby disponoval pracovním povolením na území České republiky, neboť byl podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti do České republiky pouze vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie (v Polsku).

[29] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, jenž aproboval závěr žalovaného, že činnost stěžovatele ve prospěch RD Rýmařov byla závislou prací (§ 2 zákoníku práce). Mezi znaky závislé práce patří její soustavnost, osobní výkon práce podle pokynů zaměstnavatele, hospodářská závislost na zaměstnavateli (povinnost jednat jménem zaměstnavatele a na jeho účet) a nakonec vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35). Pokud by shora uvedené znaky byly v posuzovaném případě naplněny, byla by vyloučena kvalifikace této pracovní činnosti dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

[30] Stěžovatel vykonával práce pro RD Rýmařov v období od 11. 5. 2016 do 28. 7. 2016 a poté od 10. 10. 2016 do 9. 11. 2016. Jeho pracovní činnost (při výrobě a kompletaci stavebních dílů rodinných domků) byla řízena a kontrolována zaměstnanci RD Rýmařov, pracoval s pomocí pracovních pomůcek a materiálů této společnosti. O osobním výkonu práce vypovídá i to, že byl zajištěn přímo při práci na stavbě realizované touto společností. Soustavnost práce je patrná z evidence docházky, podle níž pracoval vždy od pondělí do pátku zpravidla 11,5 hodin denně. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že činnost stěžovatele naplňovala znaky závislé práce.

[31] Ani rozhodnutí Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) ve věci C-91/13, na které stěžovatel odkazuje, nemůže podpořit verzi o „přeshraničním“ poskytování služeb, v němž SDEU posuzoval odlišnou otázku. Dle citovaného judikátu SDEU určitá společnost poskytovala služby v hostitelském státě (Nizozemí) prostřednictvím tureckých zaměstnanců. V nynější věci však RD Rýmařov (působící v hostitelské zemi, tedy v České republice) měla naopak poskytovat službu („proškolení“) ZBIMAR PLUS (společnosti z vysílající země, tedy Polské republiky). SDEU ostatně v citovaném judikátu uvedl, že členský stát může ověřovat, zda *podnik usazený v jiném členském státě, který vysílá na jeho území pracovníky z třetího státu, nevyužívá svobody poskytování služeb k jinému účelu než k poskytnutí dané služby (viz rozsudky Rush Portuguesa, EU:C:1990:142, bod 17; Komise v. Lucembursko, EU:C:2004:655, bod 39, a Komise v. Rakousko, EU:C:2006:595, bod 56).* Právě k takové situaci však došlo v projednávaném případě: zejména ze smlouvy o spolupráci (na č. l. 35 správního spisu) je patrné, že pod záminkou „přeshraniční služby“ společnosti ZBIMAR PLUS a RD Rýmařov využívaly práce cizinců, kteří neměli ani pracovní ani pobytová povolení v České republice. Kromě toho je soudu z jeho úřední činnosti známo (věc vedená pod sp. zn. 9 Azs 340/2017), že RD Rýmařov využívala podobným způsobem závislé práce dalších pracovníků, kteří – stejně jako stěžovatel – měli polské povolení k zaměstnání a měli být údajně „proškolováni“ tím, že pracují jako dělníci pro RD Rýmařov. Rozdíl proti projednávanému případu spočíval pouze v tom, že pracovníky vyslala jiná společnost.

[32] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že skutková verze o poskytování služby v podobě „proškolení“ stěžovatele a dalších pracovníků je účelová, neboť skutečným účelem smlouvy o spolupráci byla snaha o legalizaci pracovní činnosti ukrajinských dělníků vysílaných polskou společností do České republiky.

[33] Nakonec se soud zabýval otázkou, zda správní orgány překročily své pravomoci, pokud při rozhodování o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců si učinily vlastní závěr o tom, zda stěžovatel pracovní činnost pro RD Rýmařov vykonával ve vztahu závislé práce.

[34] Krajský soud správně připomněl, že orgánům Policie České republiky je svěřena pravomoc vydat rozhodnutí o správním vyhoštění cizince mimo jiné i v případě, pokud cizinec vykonává závislou práci bez povolení k zaměstnání na území České republiky [§ 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců]. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudku ze dne 4. 10. 2017, č. j. 6 Azs 221/2017 – 24) pak vyplývá, že příslušné orgány Policie České republiky jsou v této souvislosti oprávněny samy si učinit závěr, zda cizinec vykonává závislou práci, či nikoliv. Jelikož tato otázka nenáleží do výlučné pravomoci příslušných inspektorátů práce, ani posledně uvedená námitka stěžovatele není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] S ohledem na nedůvodnost všech stěžovatelových námitek Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1, větou druhou, s. ř. s. zamítl.

[36] O náhradě nákladů řízení rozhodl na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu